

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS TRETTENDE DIREKTIV

af 17. november 1986

om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter —
Foranstaltninger til tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer,
der ikke er etableret på Fællesskabets område

(86/560/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 99 og 100,

under henvisning til Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag⁽¹⁾, særlig artikel 17, stk. 4,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet⁽³⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg⁽⁴⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I direktiv 79/1072/EØF⁽⁵⁾ vedrørende foranstaltninger til tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i indlandet, er det i artikel 8 bestemt, at »for så vidt angår afgiftspligtige personer, der ikke er etableret på Fællesskabets område, har hver medlemsstat ret til ikke at yde disse tilbagebetaling eller til at stille særlige betingelser herfor»;

det bør sikres, at Fællesskabets handelsforbindelser med tredjelande udvikler sig harmonisk på baggrund af bestemmelserne i direktiv 79/1072/EØF og under

hensyntagen til de forskelligartede forhold i de enkelte tredjelande;

visse former for svig og unddragelse i forbindelse med skatter og afgifter må undgås —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I dette direktiv forstås ved:

1. »afgiftspligtig person, der ikke er etableret på Fællesskabets område«, enhver i artikel 4, stk. 1, i direktiv 77/388/EØF omhandlet afgiftspligtig, som i den i artikel 3, stk. 1, i nærværende direktiv omhandlede periode på det pågældende område hverken har haft hjemsted for sin økonomiske virksomhed eller et fast forretningssted, hvorfra virksomheden er blevet udøvet, eller, i mangel af et sådant hjemsted eller fast forretningssted, sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted, og som i samme tidsrum ikke har leveret goder eller præsteret sådanne tjenesteydelser, der må betragtes som foregået i den i artikel 2 omhandlede medlemsstat, med undtagelse af:

- a) transportydelser og tjenesteydelser i tilknytning til disse transportydelser, som i medfør af artikel 14, stk. 1, litra i), artikel 15 eller artikel 16, stk. 1, afsnit B, C og D, i direktiv 77/388/EØF er afgiftsfritaget,
- b) tjenesteydelser i tilfælde, hvor afgiften kun påhviler aftageren i medfør af artikel 21, stk. 1, litra b), i direktiv 77/388/EØF;

⁽¹⁾ EFT nr. L 145 af 13. 6. 1977, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. C 223 af 27. 8. 1982, s. 5, og EFT nr. C 196 af 23. 7. 1983, s. 6.

⁽³⁾ EFT nr. C 161 af 20. 6. 1983, s. 111.

⁽⁴⁾ EFT nr. C 176 af 4. 7. 1983, s. 22.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 331 af 27. 12. 1979, s. 11.

2. »Fællesskabets område«, medlemsstaternes områder, hvor direktiv 77/388/EØF finder anvendelse.

Artikel 2

1. Med forbehold af artikel 3 og 4, tilbagebetaler hver enkelt medlemsstat på de i det følgende fastsatte vilkår til enhver afgiftspligtig person, der ikke er etableret på Fællesskabets område, den merværdiafgift, som er blevet opkrævet for tjenesteydelser eller løsøre, der er leveret ham i indlandet af andre afgiftspligtige personer, eller som han er blevet pålagt ved indførsel af goder til landet, i det omfang disse goder og disse tjenesteydelser anvendes i forbindelse med de i artikel 17, stk. 3, litra a) og b), i direktiv 77/388/EØF omhandlede transaktioner eller de i artikel 1, nr. 1, litra b), i nærværende direktiv omhandlede tjenesteydelser.

2. Medlemsstaterne kan gøre den i stk. 1 omhandlede tilbagebetaling betinget af, at tredjelande yder tilsvarende fordele med hensyn til omsætningsafgifter.

3. Medlemsstaterne kan kræve, at der udpeges en repræsentant over for skatte- og afgiftsmyndighederne.

Artikel 3

1. Den tilbagebetaling, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, sker efter ansøgning fra den afgiftspligtige person. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere bestemmelser for ansøgningens indgivelse, herunder fristerne, den periode, som ansøgningen skal omfatte, den myndighed, der har kompetence til at modtage den, samt det mindste beløb, der kan begæres tilbagebetalt. De fastsætter ligeledes de nærmere bestemmelser for tilbagebetalingen, herunder fristerne. De pålægger ansøgeren de forpligtelser, hvis opfyldelse er en nødvendig forudsætning for at kunne vurdere, om ansøgningen er berettiget, og for at kunne hindre svig, navnlig godtgørelse af, at han udøver en form for økonomisk aktivitet som omhandlet i artikel 4, stk. 1, i direktiv 77/388/EØF. Ansøgeren skal afgive en skriftlig erklæring om, at han i det fastsatte tidsrum ikke har udført nogen transaktion, som ikke opfylder de i artikel 1, nr. 1, i nærværende direktiv fastsatte betingelser.

2. Tilbagebetaling må ikke finde sted på gunstigere betingelser end dem, der gælder for afgiftspligtige personer fra Fællesskabet.

Artikel 4

1. For så vidt angår dette direktiv fastsættes retten til tilbagebetaling efter bestemmelserne i artikel 17 i direktiv

77/388/EØF, således som denne finder anvendelse i den medlemsstat, der foretager tilbagebetalingen.

2. Medlemsstaterne kan dog udelukke visse udgifter eller underkaste tilbagebetalingen yderligere betingelser.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på leveringer af goder, som er fritaget eller kan fritages for afgifter i henhold til artikel 15, nr. 2, i direktiv 77/388/EØF.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. januar 1988. Dette direktiv vedrører kun ansøgninger om tilbagebetaling af merværdiafgift på køb af goder eller tjenesteydelser, der er faktureret, eller på indførsler, der er foretaget, fra og med dette tidspunkt.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv, og underretter den om deres benyttelse af den mulighed, der er fastsat i artikel 2, stk. 2. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater herom.

Artikel 6

Kommissionen forelægger, efter høring af medlemsstaterne og inden for en frist på tre år fra den i artikel 5 nævnte dato, Rådet og Europa-Parlamentet en rapport om gennemførelsen af dette direktiv, særlig for så vidt angår anvendelsen af artikel 2, stk. 2.

Artikel 7

Artikel 17, stk. 4, sidste punktum, i direktiv 77/388/EØF og artikel 8 i direktiv 79/1072/EØF har i hver enkelt medlemsstat ikke gyldighed fra datoen for iværksættelsen af nærværende direktiv, dog under alle omstændigheder senest fra den i artikel 5 nævnte dato.

Artikel 8

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 17. november 1986.

På Rådets vegne

N. LAWSON

Formand